

BLAGO PRIJATELJSTVA

MON AMIE PETRA

Mon amie Petra!

Bile su to prve riječi koje mi je napisala moja prijateljica Marie iz San Paula. Uvijek se veselim razgovoru s njom pa makar i u mislima.

Moja prijateljica! Kako taj izraz prekrasno zvuči!

Moja prijateljica!

Koju god riječ naglasim, izraz dobiva novu muzikalnost, ispuni me novim, prekrasnim osjećajima, neizmjernim bogatstvom spoznaje da imati prijatelja znači shvatiti i osjetiti puninu bliskosti, dragosti koja povezuje dvije osobe, sreću zbog njezinoga postojanja i potrebu za komunikacijom s njom, dijeljenje trenutaka tvoga svakoga dana, emocija kojima te trenutke proživljavaš. Dijeliš to sve s prijateljem, a siguran si da će te razumjeti, slušati, biti povezan na taj način s tvojim životom. Dva bića titraju istom osjećajnošću. Dva bića upućena su jedno drugome. To je prijateljstvo.

„Prijateljica?“ rekli bi neki. „Prijateljica? A tako ste udaljene! Kilometri dijele vaša igrališta i nepregledni sati vožnje vaša druženja. Tolika udaljenost svakako predstavlja prepreku prijateljstvu“, razmišljaju tako ljudi pa navode još i različitosti naših kultura, običaja i nazora. Čude se mojoj sreći koja me ozari kada govorim o Marie, Marie koja živi u Francuskoj, Marie koju od mene zaista dijele kilometri.

No, pismo koje leži ispred mene stvarno je. I moj sretan osmijeh zbog njega također je stvaran.

«Velike stvari napravljene su od niza malih stvari sakupljenih zajedno.»

Ove misli izronile su mi u trenutku dok sam čitala pismo moje prijateljice Marie, misli su to o davanju i prijateljstvu u kojem daješ i djelić sebe. Napisao ih je slavni Vincent van Gogh, a pročitala sam ih u jednoj maloj kavani u Provanci koju sam posjetila, a davno je predstavljala njegovo utočište.

Mama i ja volimo putovati.

Marie i ja upoznale smo se jednoga jutra dok sam ulazila u tu malu kavanu. Držim pismo i prisjećam se. Stajala sam poput Alice ispred velikog, kristalnog, starinskog ogledala i osjećala kako me nečije oko gleda i dodiruje moje misli.

«Que-ce que vous voulez?» (Što želite?)

Na francuskom sam je zamolila doručak za mamu i sebe .

«Où venez-vous?» (Odakle ste?)

«Tu parle le français très bien.» (Jako dobro govoriš francuski.)

«Je viens de la Croatie et merci.» (Dolazim iz Hrvatske i hvala.)

Sa sjetom sam se vratila pismu dok su mi odzvanjale prijateljičine riječi pohvale i podrške.

I tako je počelo. Razgovarale smo i postajale sve bliskije. Teenagerima to i nije tako teško jer svi mi, ma odakle bili, imamo slične probleme: hoćemo li se drugima svidjeti, biti prihvaćeni, hoće li nam se tko smijati, rugati, a tu su i strahovi od seljenja u drugu školu, koja nas očekuje, strah od novog i nepoznatog. Tisuću upitnika leti nam iznad glave. Osjećam njezin strah kao svoj, suosjećam s njom, ispunjava nas bliskost.

U ruci držim prijateljičino pismo i osjećam da je ono, kao i sva pisma do sada porušilo sve barijere među nama, pobijedilo sve predrasude uskogrudnih ljudi koji ne shvaćaju da smo porušile prepreke koje su zamislili među nama. Naša pisma postala su mostovi povezanosti naših srodnosti, osjećaja koji ne poznaju udaljenost, kilometre i vremenske prepreke. Pismo je postalo most prijateljstva.

Živimo u vremenu internetske povezanosti koja pomaže ljudima poput nas da kontakte, razgovore i druženja prostor ne sputava.

«Poput Alicinog bijelog zeca» opisala sam naglas svoju prijateljicu. Samozatajna, topla, katkad plaha poput sjene; kao da pripada onim predivnim, mirisnim poljima plavoljubičaste lavande i uskim, kamenom popločanim uličicama San Paula. Poslavši joj poruke ohrabrenja, osjećala sam njezino olakšanje.

Prijateljstvo se uči, služi i proživljava. Lijepo je otvoriti oči i jednostavno znati da netko misli na tebe, da te voli, da s tobom dijeli život.

Pismo držim u ruci, a ispunjava me njegova toplina.

Mon amie Marie!

Petra Jutrović
8.a razred

voditeljica: Sanja Potočnjak - Bilić